

Preot

Alexandru Cristian

Un eremit conduce poporul spre desăvârșire,
un călugăr se conduce spre mântuire
iar un preot spre tănuire.

Taina sa este cea a crucii, a învierii,
a înfrângerii infernului, a mării liniștite,
a păcatelor biciute cu blândețe.

O lumânare în biserică pâlpâie blând,
lumina mărește fața sfântă a Mântuitorului,
cade în genunchi... se ridică,
dreapta reface crucea Golgotei,
stânga strânge mătania până la sânge...

un duh vede din spatele ușilor, se încruntă,
este el... veșnicul revoltat, cel mai frumos înger,
căzut prin grația Sa.

Pași în biserică se aud
racla cu moaște se cutremură,
el rupe pânza de pe ea,
preotul se ridică, arată crucea,
un urllet pustiu...
de o infinită tristețe se aude...
a eternului învins, a veșnicului revoltat,
a focului fără lumină, a timpului fără timp,
a Universului fără EL.

Ecourile urlletului crapă pereții seculari,
preotul plânge, lacrima sa arde catapeteasma,
icoana îl mângâie, se lasă bezna, uitarea...

Moaștele cu parfumul lor tămâie biserica,
în colț lumânarea pâlpâie,
preotul cade în genunchi,
el a plecat, icoana este luminată...
un cor tainic se aude, este corul veseliei,
este viața ce a învins eternitatea de bronz,
veșnicia de foc...

Din volumul Sacralitate de Alexandru Cristian, publicat în anul 2016 la Editura Familiei, Israel